

Arrest

nr. 127 444 van 25 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas en omdat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten duidelijk uit de stukken in het administratief dossier blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker stelt enkel dat hij bij het begin van het interview reeds zodanig van de kaart was dat hij zich niets kon herinneren. Er werden hem zoveel vragen gesteld over zaken van meer dan vijf jaar geleden en op een bijna agressieve wijze dat hij de kluts kwijt was en zich helemaal niet meer kon concentreren en het opgaf.

De Raad wijst er echter op dat van bepalende ervaringen in het leven van de asielzoeker, zoals de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land te verlaten, moet worden aangenomen dat die zo in het geheugen van de betrokkene gegrift staan dat hij daar zelfs jaren later nog een gedetailleerde en samenhangende beschrijving van kan geven. Dat daarover verschillende vragen worden gesteld is inherent aan het gehoor en is nodig om de asielinstanties toe te laten de asielaanvraag nauwgezet te onderzoeken. Verzoeker voert geen objectieve gegevens aan waaruit blijkt dat de vragen op een bijna agressieve wijze werden gesteld of dat hij tijdens het gehoor zodanig van de kaart was dat hij zich niets kon herinneren. De Raad wijst er ook nog op dat niet alleen verzoekers verklaringen als ongeloofwaardig werden beschouwd maar dat ook de documenten die hij voorlegde vals werden bevonden of dat werd geoordeeld dat op zijn minst de echtheid ervan ernstig kon worden betwijfeld.

Dergelijk verweer is dan ook niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Deze motieven zijn immers draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas.

Het attest van het OCMW dat verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegde kan aan deze vaststellingen niets veranderen. Het vermeldt immers enkel dat verzoeker materiële hulp krijgt.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat burgers in Bangladesh op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 mei 2014, voert verzoekende partij aan dat wat in de beschikking wordt gesteld, namelijk dat bepaalde gebeurtenissen in het geheugen gegrift staan niet zomaar kan worden aangenomen. Verzoekende partij betoogt dat zij tijdens het gehoor steeds met dezelfde vraag werd gebombardeerd, er zoveel vragen werden gesteld, wat een onterechte druk teweeg brengt, vooral omdat het gehoor op een agressieve wijze verliep. Daardoor wist verzoekende partij niet meer wat er gezegd werd en sloeg zij alles door elkaar. Verzoekende partij besluit dat er met haar geen rekening werd gehouden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter haar kritiek op de wijze van het verloop van het gehoor, zoals zij die eerder in haar verzoekschrift uitte, herhaalt. In de voornoemde beschikking wordt hieromtrent het volgende gesteld: *"Verzoeker stelt enkel dat hij bij het begin van het interview reeds zodanig van de kaart was dat hij zich niets kon herinneren. Er werden hem zoveel vragen gesteld over zaken van meer dan vijf jaar geleden en op een bijna agressieve wijze dat hij de kluts kwijt was en zich helemaal niet meer kon concentreren en het opgaf. De Raad wijst er echter op dat van bepalende ervaringen in het leven van de asielzoeker, zoals de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land te verlaten, moet worden aangenomen dat die zo in het geheugen van de betrokkene gegrift staan dat hij daar zelfs jaren later nog een gedetailleerde en samenhangende beschrijving van kan geven. Dat daarover verschillende*

vragen worden gesteld is inherent aan het gehoor en is nodig om de asielinstanties toe te laten de asielaanvraag nauwgezet te onderzoeken. Verzoeker voert geen objectieve gegevens aan waaruit blijkt dat de vragen op een bijna agressieve wijze werden gesteld of dat hij tijdens het gehoor zodanig van de kaart was dat hij zich niets kon herinneren. De Raad wijst er ook nog op dat niet alleen verzoekers verklaringen als ongeloofwaardig werden beschouwd maar dat ook de documenten die hij voorlegde vals werden bevonden of dat werd geoordeeld dat op zijn minst de echtheid ervan ernstig kon worden betwijfeld.” De Raad wijst er op dat van de asielzoeker niet wordt verwacht dat hij/zij zich alle details van een indringende gebeurtenis die hem/haar noopte het land gedwongen te ontvluchten herinnert. Er mag echter verwacht worden dat de asielzoeker die zijn land van herkomst gedwongen ontvlucht op een geloofwaardige en coherente wijze zijn relaas en vervolgingsfeiten kan toelichten zo deze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan aangezien deze vlucht een ingrijpende gebeurtenis is in het leven.

De Raad (herhaalt en) benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij omtrent belangrijke elementen in zijn relaas, en in het bijzonder omtrent degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, coherente verklaringen aflegt en deze naar plaats en tijd kan situeren. Dit is zeker het geval wanneer geen valabele argumenten worden aangebracht waarom de verzoekende partij dit niet zou kunnen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS